

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a fost tradusă
cu ajutorul contribuției pentru traducere
acordate de Ministerul Afacerilor Externe
și al Cooperării Internaționale din Italia.

NICCOLÒ AMMANITI

Viața intimă

Traducere din italiană și note de
GABRIELA LUNGU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

NICCOLÒ AMMANITI
LA VITA INTIMA
Copyright © 2023 Niccolò Ammaniti
First Italian edition Giulio Einaudi editore.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AMMANITI, NICCOLÒ
Viața intimă / Niccolò Ammaniti ;
trad. din italiană și note de Gabriela Lungu. –
București : Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-409-3
I. Lungu, Gabriela (trad.; note)
821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

Dacă vrei un prieten, împlânzește-mă!

Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*

Nu mă scoate din teacă fără motiv.

Nu mă folosi fără măsură.

Inscripție pe spada statuii lui Giovanni de
Medici, sculptată de Temistocle Guerrazzi

I.

Miercuri, 21 februarie

1.

Această poveste începe într-o zi de miercuri a deceniului trecut. E ora nouă și un sfert dimineața, și Maria Cristina Palma face sport. E tocmai prinsă într-o genuflexiune bulgărească, un exercițiu care tonifică cvadriicepsii și fesele. Ținându-și un picior în spate și unul în față, îndoie genunchii, uitându-se pe fereastra verandei la atmosfera opacă. Praful fin, care i-a obligat pe locuitorii Romei să-și reducă săptămâni întregi deplasările, s-a mai dus odată cu ploaia. În casă e cald, dar, dincolo de geamurile duble, gerul nopții a acoperit cu brumă palmierii și pergola golașă a terasei. Printre coloanele balustradei se întrezărește malul Tibrului înțesat cu mașini, iar puțin mai încolo profilul greoi al Castelului Sant'Angelo, pierzându-se în ceața nesănătoasă a capitalei. Penthouse-ul în care locuiește Maria Cristina e unul dintre acele paradisuri pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu le visează, atât este de imposibil de ajuns la el. Mai mult de trei sute de metri pătrați, la doi pași de Piața Navona, într-un edificiu neoclasic supravegheat zi și noapte de camionetele poliției.

Mirco Tonik, trainerul ei personal, un tânăr din Francavilla al Mare, tocmai îi povestește că a sărbătorit, într-un restaurant vegan din Pigneto, ziua de naștere a logodnicului lui, Michael Carmichael, un irlandez care traduce manuale de instalare pentru imprimante și routere. În timp ce antrenorul e cu gândul la niște vinete alla parmigiana mortale, nu alta, scoate un disc de pe bară, și greutatea din partea opusă, cinci kilograme de fontă pură, se desprinde și cade pe degetul mare al femeii, care scoate un urlet atât de puternic, că face să amuțească perechea de papagali inseparabili aflați într-o colivie smălțuită deasupra ferigilor. Veranda cu plante de alocașia în ghivece albastre, palmierul kantia și ramurile de pothos care se întind pe rafturile bibliotecii pulsează în jurul ei ca într-un efect special dintr-un film prost.

Mirco Tonik, intuind enormitatea tâmpeniei pe care a făcut-o, se ia cu mâinile de cap și, legănându-se, îl invocă pe Tatăl Ceresc.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Dumnezeu! Ce-am făcut!

Maria Cristina tremură de durere. Trebuie doar să respire și s-o lase să se atenueze.

Cu timpul, amintirea micilor dureri fizice, spre deosebire de cea a durerilor sufletești, tinde să dispară și, după câțiva ani, ne amintim vag suferințele provocate de extragerea unui molar sau de o apendicită. Au trecut cincisprezece ani de când fostul soț al Mariei Cristina, cunoscutul scriitor Andrea Cerri, i-a prins degetul de la mână în ușa Golfului Cabrio oprit în fața hotelului Locarno. Atunci alergase la serviciul de urgență al spitalului Fatebenefratelli, unde îi tăiaseră ultimul rest de piele care

mai ținea împreună carne, unghie și sânge. Azi, din fericire, pantoful a atenuat impactul.

— Cum te simți? Te doare? bolborosește personal trainerul, ținându-și mâna apăsată pe piept.

De-abia reușind să respire, Maria Cristina îi face semn să fie calm.

În momentul acela nu există pe lume – pe lume poate da, dar cu siguranță nu în centrul Romei – o persoană mai agitată ca Mirco Tonik. Degetul pe care l-a zdrobit e unul dintre cele mai prețioase din cele șaisprezece miliarde de degete mari care pășesc pe planeta noastră.

Picioarele Mariei Cristina Palma, numărul treizeci și nouă, numărul armoniei în Yajurveda, sunt picioare grecești, unde al doilea deget depășește puțin degetul mare, ca la Venus din Milo. În medicină, această caracteristică e numită „degetul lui Morton“, în cinstea lui Dudley J. Morton, un ortoped american care a descris-o pentru prima oară. Se întâlnește numai la zece la sută din populația mondială, și răspândirea ei e neregulată. La scandinavi nu e prezentă, dar în populația Ainu care trăiește în insulele japoneze ajunge la aproape nouăzeci la sută. Bolta plantară à la Barbie e atât de perfectă, încât pielea, neatingând niciodată pământul, se menține netedă și mătăsoasă. Conform podomanției, arta de a citi viitorul în tălpi, degetele lungi indică ambiție și hotărâre. Dacă scrii pe Google „picioarele Mariei Cristina Palma“, îți apar mii de fotografii. Detalii și poze mărite, cu și fără pantofi. Marina Cristina, alături de Selena Gomez, e regina wikiFeetului, site-ul fetișiştilor piciorului.

Mirco Tonik nu uită, printre altele, nici cine e soțul femeii căreia i-a nenorocit degetul, Domenico Mascagni,

actualul prim-ministru italian. L-a întâlnit în casă de câteva ori, dar de spaimă n-a reușit nici măcar să-l privească în ochi. E un bărbat puternic, descendentul unei vechi familii de avocați care au salvat fabrici, au reprezentat state și holdinguri internaționale. Se povestește că un strămoș al lui, un oarecare Tancredi Mascagni, aflându-se în trecere prin Anglia, a contribuit la redactarea Magnei Carta.

Personal trainerul se vede deja sărac lipit pământului, suflând într-un nai (singurul lucru pe care știe să-l facă în afară de a antrena) în fața pizzeriilor din centru pentru câțiva bănuți. Michael i-a repetat de sute de ori: „Cheltuiește puțin acum, ca să nu cheltuiești mult după aceea. Fă-ți o asigurare.“ El însă e strâns la pungă, și acum va trebui să vândă puținul pe care-l are (o garsonieră în Pigneto, un sfert dintr-un dammuso¹ pe insula Pantelleria și un scuter hodorogit) ca să plătească reconstrucția sublimiei falange. Și oamenii își vor aminti de Mirco „Tonik“ Belluccio² ca de bărbatul care a masacrat degetul Mariei Cristina Palma. Simte că nu mai are aer. Deschide larg ușa de sticlă și se îndreaptă spre parapet, repetând cu aspra cadență din Abruzzo: „Acum mă omor. Acum mă omor.“

Sub terasa familiei Mascagni se află o alta, pe care se plimbă un ciobănesc german cu un aer deloc prietenos. Mirco se întoarce, își vâă capul în bazinul cu plante de papirus, își dă părul pe spate și intră din nou în casă.

1. Casă tradițională.

2. Frumușelul.

Maria Cristina, așezată pe bancă, și-a scos pantoful și își observă degetul roșu și umflat.

Antrenorul îngenunchează pe covorașul aflat în fața propriei regine.

— Sunt gata să suport orice pedeapsă. Dacă se poate, corporală. O ultimă dorință: câteva picături de Xanax.

— E în baie.

Imploratorul își ridică privirea.

— Nu-mi faci nimic? Dacă mă ierți, îți fac abonament pe tot anul.

— Pe raftul de sub oglindă.

Mirco Tonik, nevenindu-i încă să creadă că a fost iertat, fuge să înghită o doză zdravănă de molecule de alprazolam.

Profesorul Angelo Zurlo, chirurg ortoped, șef de secție la Policlinica Gemelli, interplat telefonic de Caterina Gamberini, asistenta personală a Mariei Cristina Palma, o asigură că pe baza noilor dovezi clinice se recomandă să calci pe partea traumatizată pentru că, „atunci când crește fluxul sanguin subunghial, se evită crearea unor hematoame care duc la căderea unghiei“. Deci, fără spital, o bună doză de antiinflamatoare și, dacă se poate, mers cu pantofi deschiși la vârf și cu toc mic.

Informația o reanimă pe soția premierului, care se teme că va trebui să renunțe la petrecerea de la Clubul Canotorilor Aniene. A primit o rochie nouă Dior și vrea s-o îmbrace la ziua de naștere a lui Igor Rossi Brogi, președintele ANAI (Asociația Națională a Hotelierilor Italiani).

Dacă profesorul i-ar fi recomandat Mariei Cristina să țină piciorul nemișcat, și ea ar fi rămas acasă, n-aș putea spune povestea asta. Dar nici nu sunt chiar așa de sigur. Poveștile, cele importante, cele care schimbă destine, sunt fluvii năvalnice, greu de prins între maluri. Tu le pui un obstacol, iar ele deviază, găsesc o altă cale să curgă. Iar mie îmi place ca povestea asta să înceapă așa, cu un urlat de durere.

Însă accidentul, care de-abia a avut loc, poate fi un bun exemplu pentru a o încadra mai bine pe Maria Cristina Palma, protagonista acestui roman.

Dacă cineva îi face un rău, se îngrijorează pentru cine i l-a făcut. Una dintre specialitățile sale e să subestimeze suferințele pe care existența i le-a făcut cadou, liniștindu-i pe ceilalți. La unsprezece ani, în vila din Mondello, încercase să potolească o încăierare între Nello, motanul casei, și Tolo, pudelul mătușii Vittoria. Felina, un diavol tigrat care sălta prin cameră, se cățăraseră pe ea ca pe un copac, înfigându-și ghearele în carnea de copil înainte de a dispărea pe coridor. Micuța ieșise în grădină, unde se aflau mama, mătușa, chelnerii în uniformă albă, verișorii cu colacii de salvare și fratele ei pe trambulină. Piscina era de un albastru orbitor, cicadele cântau printre pini, iar ea, stângace, pe picioarele ei lungi ca de mânz, cu două inutile triumphiuri de pânză pe pieptul osos, jupuită ca Sfântul Bartolomeu, se așezase în fața unei farfurii cu dovlecei umpluți, își pusese șervetul pe genunchi, își turnase apă într-un pahar și băuse în țipetele tuturor.

2.

Douăsprezece ore mai târziu, Maria Cristina Palma se află la Clubul Canotorilor Aniense, la petrecerea cu ocazia zilei de naștere a lui Igor Rossi Brogi.

Ce greșeală de neiertat să plece de acasă. Degetul o duruse toată ziua, iar acum, strâns împreună cu celelalte în pantoful Tom Ford, pulsează ca o a doua inimă. Ce suferință inutilă; dacă s-ar fi încălțat cu niște pantofi fără toc, așa cum, înțelept, o sfătuisese profesorul Zurlo, n-ar fi avut parte de așa ceva, dar ar fi trebuit să-și regândească ținuta.

Din fericire, petrecerea merge înainte. Salonul e plin până la refuz cu hotelieri care vorbesc încontinuu unii cu alții, într-un vacarm de voci, furculițe și râsete. Un pianist deprimat cântă niște note timide de jazz.

„Ține-te tare“, își șoptește Maria Cristina. Termină dintr-o înghițitură cupa de Ribolla Gialla, o pune într-un echilibru precar pe brațul fotoliului, se ridică și, ferindu-se de tăvile chelnerilor, trece pe lângă un grup de doamne care stau la coadă pentru anghinarea alla giudia. Simțindu-le privirile îndreptate spre ea, se răsucește cu o piruetă. E încântătoare în rochia ei Dior care-i lasă spatele și umerii descoperiți, cu o fustă clopot roz pudră și roșu care are o crăpătură laterală din care aproape i se văd chiloții.

Unde o fi soțul ei?

Oamenii de la security supraveghează ușile. Asistenții prim-ministrului, dintre care nici unul nu are mai mult de treizeci de ani, stau îngrămădiți pe un mic divan cu

farfuriile de paste pe genunchi, ca o turmă de adolescenți la petrecerea părinților.

Uite-l.

E în fundul salonului, înconjurat de hotelieri, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și privirea încruntată pe care o are când ascultă lucruri foarte importante sau plictisitoare.

Maria Cristina, în toată înălțimea ei de un metru nouăzeci cu tocuri cu tot, își face loc, întinde brațul și îi pune o mână pe umăr.

Premierul o privește atent, încercând să înțeleagă dacă este vorba despre ceva serios. Trăiește în așteptarea unor lucruri serioase. Dar soția lui e un sfinx.

— Iertați-mă o clipă, spune, adresându-se grupului. Și adaugă: În orice caz, perspectiva e valabilă, nu trebuie să o subestimăm...

— Vi-l fur o secundă, spune ea, zâmbind.

Micul grup de sexagenari, unii chei, alții cu părul vopsit, strânși în costumele lor bleumarin, absolut toți fără ciorapi, cu gleznelor ciupelite de bătrânețe ieșind de sub pantalonii strâmți și pantofii cu talpă groasă, zâmbesc la rândul lor, dând la iveală șiruri de fațete dentare ornate cu punctișoare de piper de la pastele all'amatriciana din farfuriile pe care le țin în mână. Toți la unison, ca într-un dans tirolez, fac un pas înapoi și o privesc fix, de parcă s-ar afla în fața unei contorsioniste care se vâra într-un geamantan. Sunt ocupați să o compare pe Maria Cristina în carne și oase cu patrimoniul imagistic (video, reportaje de modă, fotografii furate, fotografii de familie etcetera) pe care îl păstrează în hipocamp, partea din creier în care e lăcașul memoriei. Îi scanează gura, gâtul, șoldurile, sânii